

Εγκώμια του Αγίου

(Ποίημα Μαριάμ Μοναχής Ιεράς Μονής Κεχροβουνίου Τήνου)

Ἦχος γ' Προς το «Αἰ γενεαί πάσαι...».

Αἰ γενεαί πάσαι, μακαρίζομέν σε, Νεκτάριε τρισμάκαρ.
Απολαβούσα Πάτερ, Σης θείας βοηθείας, υμνώ σε ευχαρίστως.
Από των ρυπαρών μου, χειλέων σοι προσφέρω, ύμνον ευχαριστίας.
Ἄγιε προσδέχου, Σων εγκωμίων ύμνους, ους ευγνωμόνως ψάλλω.
Ἄγιος υπήρξας, εν ὅλη τη ζωή σου, διό και ηγιασθης.
Αγάπη τετρωμένη, ην η Ση καρδία, Θεού, του εν Τριάδι.
Απέλαβες αξίως, την δόξαν του Κυρίου, την ἀρρητον εν πάσι.
Αγάλλου εις αιώνας, συν τοις χοροίς Οσίων, ηγιασμένε Πάτερ.

Βλάστημα υπήρξας, ανθέων γεννητόρων, εν πόλει Σηλυβρία.
Βουλή η του Υψίστου, την χάριν των θαυμάτων, παρέσχετό σοι Πάτερ.
Βοώμεν επί τούτοις, Δόξα τη παναιτίω Τριάδι τη Αγία.
Βλέπομεν εν πόθω ταις εκκλησίαις πάσαις εικόναν την σεπτήν σου.
Βαβαί της σης αγάπης, καί της φιλευσπλαχνίας, Νεκτάριε θεόφρων.
Βουλόμεθα ω Πάτερ, υμνεῖν σε κατά χρέος, αλλ' ὁμως απορούμεν.

Γνωστή η βιοτή σου, τοις θαύμασιν εφάνη, Νεκτάριε τοις πάσι.
Γνώρισμα υπάρχει, των αρετών ο πλούτος, ων εἶχεν η ψυχή σου.
Γνώμην ουρανίαν, εκέκτησο εν πάσιν, ως θεῖος Ιεράρχης.
Γεννητόρων πόθον, υπεριδών θεόφρων, Χριστώ προσωκειώθης.
Γνωρίζομεν ω Πάτερ ὅτι ανεκηρύχθη αξίως εν Αγίοις.
Γαλήνην και ειρήνην, και ταπεινοφροσύνην, δώρησαι τοις σοις τέκνοις.

Δοξάσας εν τω κόσμω Θεόν τον εν Τριάδι, λαμπρώς αντεδοξάσθης.
Δόξαν υπερείδες, ζωής της επιγείου Νεκτάριε θεόφρων.
Δόξης ουρανίου προέκρινας τρισμάκαρ και νυν απολαμβάνης.
Δόξα σοι Θεέ μου, ὅτι ο σος θεράπων υπέρ ημών πρεσβεύει.

Δάκρυσιν ενθέοις, θεοφόρε Πάτερ, ήρδευσας την ψυχήν σου.
Δεόμαί σου Πάτερ, μη με εγκαταλείπης, εν πάσαις ταις ανάγκαις.
Ετέτρωσο αγάπη, του έρωτος του θείου, τρισόλβιε Ιεράρχα.
Έχαιρες προσάδων, ύμνους και συγγράφων, τη Κεχαριτωμένη.
Εν πάση ευλαβεία και κλίνεσι γονάτων, Αυτήν θερμώς λιτάζεις.
Εκ βάθους της καρδιάς, έχαιρες παρέ παντί τω δεομένω.
Επίσκεψαι νοσούντας, τους επικαλουμένους, την θείαν σου πρεσβείαν.
Εν θλίψεσιν με ούσαν, δεινώς κεκακωμένην, μη υπερίδης Πάτερ.

Ζήσας θεαρέστως, ισότιμος εδείχθης, Αγίων Θεοφόρων.
Ζήλον θείον έσχες, εν τη ψυχή σου Πάτερ, ευαρεστείν Κυρίω.
Ζωήν την οόρανίαν, ποθειν ήξιώσαν με, την δούλην του Κυρίου.
Ζων εθαυματούργεις, προλέγων τοις αιτούσι, τα μέλλοντα συμβαίνειν.
Ζωής της επικήρου, εικότως εμακρύνθης, οικιωθείς Κυρίω.
Ζωής της αϊδίου, ηξίωσαι αξίως, ω θείε Ιεράρχα.
Ζωήν την ουρανίαν, ποθειν ήξιώσόν με, την δούλη του Κυρίου.

Η ανοικούσα χάρις, εν σοι του Παρακλήτου, δεικνύει σε φωσφόρον.
Ήμέραν τε καί νύκτα, το όνομα Κυρίου εκέκτησο μελέτην.
Η εν Αιγύπτω Πάτερ, ζωή σου η οσία, ως φως πάσιν εκλάμπει.
Ηθέλησας τρισμάκαρ, φθόνου φυγείν τα κέντρα του θρόνου εμακρύνθης.
Ημάς ευλαβουμένους, τας θείας αρετάς του, μνησικακίας ρύσαι.
Η κλήσις σου και μόνη, ρύεται απάσας εχθρών τας επηρείας.

Θεόθεν οδηγήθης, ελθείν εν τη Ελλάδι Νεκτάριε τρισμάκαρ.
Θύων τω Κυρίω, την μυστικήν θυσίαν, λαμπρώς καθηγιάσθης.
Θεοσοφίας πάσης, έμπλεως εγένου, μέγιστε Ιεράρχα.
Θείοις ίχνεσί σου, μονάζουσαι Παρθένοι, προσήλθον εν Αιγίνη.
Θεοσοφίας πάσης, τον νουν ανακαθάρας, επλήσθης θεορρήμον.
Θερμός προστάτης πέλεις, των επικαλουμένων, το θείον όνομά σου.

Ἴνα προσαγάγῃς ταύτας τῷ Κυρίῳ οσίως ἠγωνίσω.
Ἰδρύσας τὴν Μονὴν σου, ταύτην σεμνῶν παρθένων, ἐνέπλησας θεόφρων.
Ἴδετε ὦ τέκνα, δουλεύσατε Κυρίῳ ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ.
Ἱερουργίας Πάτερ, τελῶν ἐν τῇ Μονῇ σου φωτοειδῆς ἐγένου.
Ἱερῶν οσίων, Νεκτάριε τρισμάκαρ, ἀγλάισμα υπάρχεις.
Ἰλέωσαι τὸν Κτίστην, ὑπὲρ παντός του κόσμου, αἰτούμενος εἰρήνην.

Κλίμαξ πρὸς τὸ ὕψος, ὡς Θεῖος ποιμενάρχης, ἔσω τὰς μοναζούσας.
Κόσμιος τὸ ἦθος, καὶ ταπεινός καὶ πρᾶος, ἐφαίνου τοῖς ὀρώσι.
Κατεύθυνον Κυρίῳ, ἡμῶν τὰς διανοίας, σεπτὴ σου προστασία.
Κακίαν πάσαν Πάτερ, μακρὰν ἐκ τῆς ψυχῆς μου, δίωξον χάριτί σου.
Κόπους καὶ ἰδρώτας, μυρίους κατεβάλου, ὑπὲρ τῆς Θείας Μάνδρας.
Καλούμεν σε προστάτην, ἐν πάσῃ ἡμῶν θλίψει, αἱ Μοναχοὶ τῆς Τήνου.

Λαμπρὸς ἐστολισμένος, χαρίσμασιν ἀγίοις, Νεκτάριε ὑπῆρχες.
Λαλιάι καὶ γλώσσαι, τὰς θείας ἀρετὰς σου, οὐ δύνανται ὑμῆσαι.
Λατρεύσας πανοσίως, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι συνήφθης τοῖς ἀγγέλοις.
Λάμπην ἐκπέμπει θεῖαν, τὸ θεῖον πρόσωπόν σου, ἠνίκα ἱερούγεις.
Λατρεύσατε ὦ τέκνα, Κυρίῳ μετὰ φόβου, διδάσκων οὐκ ἐπαύσω.
Λάμπων ἐν καρδίᾳ ἐμοῦ τῆς παναθλίας τὸ θεῖον φῶς Κυρίου.

Μακάριος ἐγένου, κτησάμενος ἐν κόσμῳ, πλουτοποιὸν πτωχείαν.
Μετέστης ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ πρὸς Θεὸν μετήλθες Νεκτάριε παμμάκαρ.
Μετὰ μυρίους πόνους, κατέπαυσας θεόφρων, πρὸς δόξαν οὐρανίαν.
Μονὰς τὰς οὐράνιους, Ἀγγέλων ἔνθα δήμοι, ἐσκήνωσας τρισμάκαρ.
Μετὰ θερμῶν δακρῶν τὰ τέκνα σου ἐθρήνουν τὴν Κοίμησίν σου Πάτερ.
Μυσταγωγέ του ἄνω, θυσιαστηρίου, μνεῖαν ποιού σων τέκνων.

Νόμῳ ὑποκύπας, τῆς φύσεως τρισμάκαρ, οσίως ἐκοιμήθης.
Νεκτάριε θεόφρων, ἅμα τῇ σῇ κοιμήσει, ἔδειξας τὴν σὴν χάριν.
Νόσων καὶ κινδύνων, ἀπάλλαξον θεόφρων, τοὺς σε ὑμνολογοῦντας.

Νεκρόν στον θεῖον σκήνος, ἡ Αἴγινα δεχθεῖσα καρπούται τὴν σὴν χάριν.
Νεκρώσεως χιτώνα αἰρέσεων παντοίων σώζε τους πλανηθέντας.
Ναμάτων ζοηρρῦτων, ἐμπλησον Ἱεράρχα, διψώσαν τὴν ψυχὴν μου.

Ξένον ὄντως θαύμα, τὸ γὰρ νεκρόν σου σκήνος, οσμὴν θεῖαν εκπέμπει.
Ξενίζεις πάσαν τάξιν, σαις θεῖαις εμφανείαις, καὶ θαύμασι ποικίλοις.
Ξίφος κατὰ δαιμόνων, Νεκτάριε ἐδόθη τὸ θεῖον ὄνομά σου.
Ξένος ἐν τοῖς ξένοις, θεόφρων Ἱεράρχα ἐξήσας ἐν τῷ κόσμῳ.
Ξενίας ουρανίου, ἀξίωσον σους δούλους, θερμαῖς σου ἰκεσίαις.
Ξένισον ὦ Πάτερ, πάσης φθαρτῶν ἐννοίας, τὸν νοῦν μου δυσωπῶ σε.

ὄτε τὸ σὸν πνεῦμα, εἰς ουρανοὺς ἀνήλθε, λαμπρῶς ἐμεγαλύνθης.
Οσίων καὶ Δικαίων, ψυχαὶ ἐν χαρμῶσυνῃ, υπήντησάν σοι Μάκαρ.
Ὁ τάφος σου ταμείον, ἰάσεων τυγχάνει, ἡμῖν Ἀρχιεράρχα.
Ὀσμὴν τὴν ουρανίαν, εκπέμπει θαυμασίως, ἡ θήκη σῶν λειψάνων.
Ὅσιε Ἱεράρχα, Νεκτάριε τρισμάκαρ, χαίρε εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ὅμματι εὐσπλάγχω, ἐπίβλεπον ὦ Πάτερ, ἐπὶ τὴν κάκωσίν μου.

Παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ, τῆς Τρισηλίου δόξης, σους δούλους ἐποπτεύεις.
Πάτερ θεοφόρε, Μονὴν σου τὴν ἀγίαν, φύλαττε εἰς αἰῶνας.
Πάσαν εὐλογίαν, δίδου σὴ προστασία, τῇ νήσῳ τῆς Αἰγίνης.
Παντοίων χαλεπῶν τε, νοσημάτων Πάτερ, ἴασιν ἡμῖν δίδου.
Παρά Κυρίου χάριν, ἀπείληφας διώκειν, πνεύματα πονηρίας.
Πάσιν ἀντιλήπτωρ, τοῖς προσερχομένοις, γενού ὦ Ἱεράρχα.

Ρήτωρ ἀνεδείχθης, ρημάτων ουρανίων, Χριστοῦ τῆ Ἐκκλησία.
Ρεῖθρα ἰαμάτων, διαπαντός βλαστάνεις, ἡγιασμένε Πάτερ.
Ρώσιν θεῖαν δίδως, τοῖς ἐν ἀσθένειᾳ δεινῶς κεκακωμένοις.
Ρύεται πας ὅστις, προσπίπτει τῇ σὴ Κάρα, ἐξ ὀλέθριων πόνων.
Ροὴν μου τῶν δακρῦων, μετὰ τῶν ὕμνων δέχου, ὡς συμπαθείας πλήρης.
Ρύσαι τὴν ψυχὴν μου παθῶν τῶν ἐνοχλούντων παρακαλῶ σε Πάτερ.

Στενήν και τεθλιμμένην οδόν ανύσας Πάτερ, Χριστώ συνεδοξάσθης.
Στηρίζεις θεραπέων, Νεκτάριε θεόφρων, καρδίας ασθενούσας.
Σώζεις εκ θανάτου, τους επικαλούμενους, το θείον όνομά σου.
Σύμπασα η νήσος, Αίγινα έγκαυχεται, τη δαψιλεί σου δόξη.
Σώσεις την Μονήν σου, κρατύνων και φυλάττων, αυτήν και μεγαλύνων.
Σκέπε φρούρει Πάτερ, αεί τας Μονάζουσας, Μονής Κεχροβουνίου.

Την ιεράν στολήν σου, κοσμήσας τω σω βίω, έδειξας λαμπροτέραν.
Τα βέλη του Βελίαρ, απήμβλυνας εις το τέλος, στερρά, υπομονή σου.
Την κατά των δαιμόνων, λαβών πλουσίαν χάριν, σώζεις τους σε καλούντας.
Τας νόσους θεραπεύεις, τους δαίμονας διώκεις, μάστιγι σης πρεσβείας.
Τον θείον ποιμενάρχη, αινούμεν σε βοώντες, χαίρε ω θείε Πάτερ.
Ταις σαις ευχαίς με ρύσαι, θανάτου αιφνιδίου, στην δούλην Ιεράρχα.

Υπερφυών θαυμάτων, η θήκη σων λειψάνων, εκβλύζει θεία ρείθρα.
Υψίστου ων θεράπων, Νεκτάριε παρέχεις, ενί εκάστω χάριν.
Υπέρ των Βασιλέων, και πάσης της Ελλάδος, τον Κύριον δυσώπει.
Υδάτων ουρανίων, επόμβρησον ρανίδας, ημίν Αρχιεράρχα.
Υπέρ των προσιόντων, τοις θείοις σου λειψάνοις, αεί Χριστόν δυσώπει.
Υμνούντος την σην θείαν, και φωτοφόρον μνήμην, ρύσαι παντός κινδύνου.

Φιάλη αρωμάτων, της άνω ευωδίας, πέλει ση θεία Κάρα.
Φωστήρ λαμπρός εδείχθης, εν τοις εσχάτοις χρόνοις, Χριστού της Εκκλησίας.
Φλόγα παθών ποικίλων, σβέσον τη χάριτί σου, σων τέκνων δεομένων.
Φίλος ων Κυρίου, Θεού θείας αγάπης, αξίωσον σοι τέκνα.
Φωτός σου ταις ακτίσι, φώτισον την ψυχήν μου, εσκοτισμένην ούσαν.
Φλέξον τας ακάνθας, δαιμόνων επηρείας, πυρί αυλω Πάτερ.

Χαίρει εν σοι Πάτερ, Μονή Κεχροβουνίου, τυχούσα των Χαρίτων.
Χαράν και θυμηδιάν, ο τάφος σου παρέχει, τοις φόβοι προσιούσι.

Χαίρει η Μονή σου την Κάραν σου πλουτούσα αεί μυροβολουσαν.
Χείρας σου τς αγίας, Έπαρον τω Κυρίω υπέρ ημών ω Πάτερ.
Χαράς μου την καρδιαν, πλήρωσαν, ω Πάτερ, και ρύσαι αθυμίας.
Χαρίτωσον τον νουν μου, και τείχισον τας φρένας, παρακαλώ σε Πάτερ.

Ψάλλον παναρμονίως, Θεώ το θείον ύμνον, υπέρ ημών δυσώπει.
Ψώμισον ω Πάτερ, λιμώττουσαν ψυχήν μου, του σωτηρίου άρτου.
Ψιχίων ουρανίων, της χάριτος Κυρίου, αξιώσον με Πάτερ.
Ψαλλούσας και υμνούσας, τας Μοναχάς σε Πάτερ, φρούρει τη ση πρεσβεία.
Ψαλλούση μοι εκ πόθου, τας αρετάς σου, Πάτερ της τόλμης σύγγνωθί μοι.
Ψυχών τε και σωμάτων, ίασαι τα πάθη, των σε υμνολογούντων.

Ωφθης Ιεράρχα, πράξει και θεωρία, ισάγγελος εν βίω.
Ως μέγαν σε αστέρα, νεοφανέντα Πάτερ, τιμά η Εκκλησία.
Ω των παραδόξων, θαυμάτων σου παμμάκαρ,α ενεργείς εν κόσμω.
Ω πατέρων κλέος, και καλλονή και δόξα, δέξαι ημών τους ύμνους.
Ω ηγιασμένε θεράπων του Κυρίου, σκέπε καμέ σην δούλην.
Ω θείε Ιεράρχα, δυσώπει τον σωτήρα, καλώς ημάς βιώσαι.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι.
Ω Τριάς Αγία Πατήρ Υιός και Πνεύμα ελέησον τον κόσμο.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν
Ω Παναγία Μήτερ ευχαίς του Ιεράρχου σκέπε τας Μοναζούσας.

Τέλος και τω εν Τριάδι Θεώ ημών Δόξα και αίνος.